

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „

Pénzküldemények a
„SZÁSZVÁROSI KÖNYVNYOMDA R-T.” címére Szászvárosra,
kéziratok a szerkesztőséghez Szászsebesre küldendők.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó:

PODHRADSZKY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fill. Ajánlkozásoknál, eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fill. Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér- — sékelt díjak egyezség szerint. —

IX. évfolyam.

Szászsebes, 1905. február 5.

19. szám.

Nehéz ébredés.

Mostanában, midőn az Évkönyv függelékét képező név- és lakásjegyzék összeállításával foglalkozunk, alkaimunk van legalább részben belepillantani az erdészeti és vadászati altisztek lelki világába, de az a kép, a mely itt elénk tárul, minden egyéb, csak nem vigasztaló.

Nehéz fáradsággal és költséggel, de egyuttal számos barátunk buzgó közreműködésével is sikerült egy pár ezer kartársunk címét megtudni, ez azonban alig tizedrésze az egésznek. Arra nem számítottunk ugyan soha, hogy a teljes névjegyzéket megkaphassuk, mert azok, a kik ezt szolgáltathatták volna, minden látszat szerint idegenkedtek az adatok közlésétől, de azt erősen hittük, hogy azok, a kiknek címeik tudomásunkra jutnak, ismerik azt a törekvésünket, hogy az erdészeti és vadászati altiszteket lapunk útján közelebb hozzuk egymáshoz s szellemi tömörülésre bírjuk. Egy pillantás az előttünk fekvő hatalmas névsorba most arról győzött meg, hogy feltevésünkben csalódtunk.

A pár ezer nevet tartalmazó névjegyzékben foglaltaknak ugyanis alig negyedrésze az, mely tudomással látszik birni lapunkról s azt tehetségéhez képest támogatja is, a többi rész azonban még mindig mély álomba van merülve s nem sokat látszik törődni sem a maga, sem pedig a társainak sorsával. Hol vannak azonban az előttünk ismeretlenek ezrei és ezrei?

Bizony, mélyen elszomorító dolog látni egy

ilyen hatalmas testületet az ő hallatlan közönyösségében, nem törődve a maga legközelebbi érdekeivel, hanem csak elvonultan, magára hagyatva élni elvonultságában.

Ha körül tekintünk széles e hazában, nem találunk egyetlen egy más olyan testületet, mely oly kevéssé törődnék önmagával és a saját sorsával, mint éppen az erdészeti és vadászati altisztek testülete.

A kereskedő, az iparos, de még a legutolsó napszámos is napjainkban már élénk érdeklődést tanúsít nem csak a saját, de pályatársai sorsa iránt is. Minden téren látjuk az egyesülés, a tömörülés vágyát, látjuk azonban annak a megtestesítését is, mert ma már minden józanul gondolkozó ember tudatára ébredett annak, hogy a szétforgácsolt erő megszűnt erő lenni s gyöngeggé törpöl, míg az igazi, megtörhetlen hatalom az összetartásban, az egymást támogató, válvetett tömörülésben rejlik.

Nem vagyunk barátai az erőszakosságnak, sőt azt határozottan kárhoztatjuk, mert felvilágosodott korunkban immár nem az ököl az eszköz a jog és igazság kivívásának, hanem az érvelés és meggyőzés ereje, mégis bámulnunk kell azon az erőn, melyet például a közönséges munkások kifejtteni képesek az ő sztrájkjaikkal. Itt látni csak igazán, hogy milyen nagy erő és hatalom rejlik a szoros összetartásban és egyetértésben.

Vajjon az erdészeti és vadászati altisztek

között lehetséges megteremteni ilyen összetartást? Nézzünk csak meg egy pár erre vonatkozó kísérletet.

Körülbelül félévvel ezelőtt Kapinya Antal tisztelt kartársunk a Magyar Erdész lapjáról hasábjain felhívást intézett az erdőri szakiskolák tanfolyamát végzett összes kartársaihoz, hogy érdekeiknek közös erővel való kivívása végett tömörüljenek s azok, kik a mozgalomhoz csatlakozni óhajtanak, őt erről értesítsék.

A felhívás elhangzott, de úgy látszik, hogy csak kiáltó szó volt a pusztában, mert bár fél-esztendő hosszú idő, ez alatt nyomát sem tudtuk felfedezni valamelyes eredményének. Pedig az erdőri szakiskolát végzetek úgy szólván kivétel nélkül az intelligensebb elemekhez tartozók s így lehetetlen, hogy a felhívás célját meg nem értették volna, vagy pedig hogy nem tudnák mérlegelni az összetartásban és az egyetértésben rejlő hatalmas erőt.

Nem lehetetlen ugyan, hogy a hely, melyet felhívásának közzétételére választott, nem volt eléggé megfelelő, mert talán kevesen vannak a szakiskolát végzetek között olyanok, kik azt az említett lap hasábjain olvasták, de ha csak tizen voltak is, ezeknek bizonyosan mindegyiküknek volt tiz más szakiskolás ismerősük, kiknek figyelmét a felhívásra irányíthatták volna s így már százra szaporodva, ezek útján további százaknak juthatott volna a dolog tudomásukra. Nem kellett volna semmi egyéb, csak egy kis jóaka-

rat, egy kis lelkesedés és egy pár levelezőlap. Az eredmény pedig azt látszik mutatni, hogy mindebből semmi sem volt meg, csak éppen a levelezőlap, de az is csak — a boltban.

Szakiskolát végzett kartársaink mindig szeretik hangoztatni, hogy ők képezik az erdészeti altisztek velejét — mit különben mindenki készséggel elismer, mert hiszen nekik módjukban volt közvetlenül meríteni tudásukat annak forrásából — s mégis a tapasztalás azt mutatja, hogy a köztünk való összetartó kapocs csak az iskola zárt falai között van meg, de meglazul vagy egészen széttrörik, a mint kiléptek az élet mezejére.

Nyilvánvaló ebből, hogy az ifjai lelkesedés lelohad az élet küzdelmei közt s a mindennapi kenyér gondja béklyókba veri a magas repülésre hivatott szárnyakat.

A mi lapunknak is mindig az volt a célja, hogy egyesítse magában azokat, kiket a kenyérkereset szerteszéjjel szór s legyen összetartó kapocs közöttünk. Az volt mindenkoron óhajtásunk, hogy egy gócpontot teremtsünk, a melybe összefussanak a haza minden zugából az erdészeti és vadászati altisztek érdekei s ennek a nemes és nagy célnak szenteltünk egy évtizedet meghaladó időt életünkben s vajjon mi az eredménye önzetlen és buzgó fáradozásunknak? Hiába ébresztgetünk, hiába buzdítunk. Az erdészeti és vadászati altisztek nagy zöme mély álomba van merülve s szinte lehetetlen abból

Fehér világ.

— A „Természet” után. —

Virágfakadás, bimbónyílás, balzsamos lég szállongó virágpor, madárdal, szívek hevülése, lobogó lángolása, szerelem ébredése, vágya, élvezése: gyönyörű tavasz... elmúltál.

Aratás ideje, verejték hullása, munka napja, holdvilágos esték, omló csillagözön, bűvös-bájos éjek: forró nyár — az enyészete vagy immáron te is.

Gyümölcsérés, szüretelés, levélhullás, uszó bika-nyál, sápadt hervadás, kialvó mécses, lassu haldoklás: melancholikus ősz — az örök elmulásnak szele végig-suhant feletted, áldozata lettél.

S itt vagy tél. Fehér lepled lebecsátottad s csontkarod legyintésére megszűnt az élet. Eltemettél mindent

csillogó takaróddal. Nyugalom, pihenés, fáradozás ára, csendes szelid álom a vég, mely mindent elér.

A vég, az enyészet, az örök elmulás gondolatát ébresztet lelkemben, ha beköszöntesz.

S ez a gondolat oly szép, oly megnyugtató. Tudni, ismerni, látni a véget, az örök nyugalmat, háborítlan pihenést.

A természet mutatja, tanít rá, szoktat hozzá minket s rajongóinak néha bepillantást enged féltő gonddal örzött titkos rejtekébe.

Évről-évre elvonul előttünk a kép.

Fiatalság, üdeség, báj, lobbanó hevület, csalóka remények, ábrándos ködképek, kiszínezett jövő: ime a tavasz.

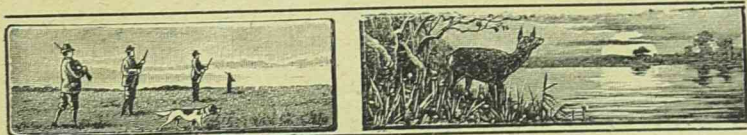
Szertefoszlott illúziók, csalódások mérges fulánkjai, megfeszített munka, magasztos küzdelmek, gondok tengere, a férfikor dele: a nyár.

Fehér fűrtök, ráncok tömkelege, mankók kopogása, tisztes aggkor békenapjai, egy munkás élet gyümölcslévézése, készülés a másvilági létre: ez az ősz.

felrázni. Egy kicsiny töredéke az egésznek az, mely meghallotta hívó szavunkat, megértette szavaink igazságát, telfogta kitűzött céljaink nemes voltát s készséggel nyújtja felénk segédkezést azok kivívásához, de még ebben a kicsiny csapatban is akad számos ingadozó, kinek lelkesedése lelohad ha a siker késik. Sokan vannak, kik még nem tudják, hogy nagy eszmék megvalósításához nagy idő is kell.

Ilyen viszonyok között bizony nagyon vérmes egy jobb jövőnek reménye. Álmunkban is találhatunk ugyan kincseket, de az csak olyan, a mely az állommal együtt elröpül. Volt — nincs!

Ne alva keressék az erdészeti és vadászati altisztek az ő boldogulásukat, hanem felocsudva hosszú alvásukból, igyekezzenek azt ébren kiküzdeni!

A hőmérséklet és az állatok.

Az állatok testének hőmérséklete az anyagcsere következménye és a bennük végbemenő oxidáció eredménye. A különböző állatok hőfoka is különböző. Az ember és az emlősök hőfoka $36.6-37.6^{\circ}\text{C}$. közt ingadozik; a madaraké $38-42^{\circ}\text{C}$. Régi természetrajzok meleg- és hidegvérű állatokról beszélnek, de ez a két kifejezés merőben helytelen. Ezek helyett használjuk az állandó és változó hőmérsékletű kifejezéseket, mert az igazság az, hogy a madarak és emlősök testének me-

lege független a környezetük melegétől, míg a csuszó-mászók, kételtűek és halak hőmérséklete változik a környezet melegének megváltozásával. Ha nagy hidegbe kerülnek az állatok, elpusztulnak. Halaink -8° -tól -15° -ig lassankint megfagynak, de még felébreszthetők, -20° -nál egészen elhalnak. A békák a 28° -os hideget is elviselik, de -35° -nál már ők is elhalnak. A kigyók szintén úgy viselkednek, mint a békák. Az alsóbbrendű állatok még nagyobb hideget is kibírnak. A százlábuak 50 fokos hideget is elviselnek, de 90 foknál már ők is elhalnak. Egy csiga -100 foknál még élt. Hőforrásokban vég-lények, csigák és gyakran rákfélék találhatók. A rovarok, melyek $+39$ foknál igen élénkek lesznek és $46-47$ foknál elhalnak, környezetükkel együtt hülnek le. Mozgásukat folytatják -15 fokig, ekkor hirtelen felszáll a hőmérséklet, majd ismét a kritikus pontra ér, hol a felszállás bekövetkezett és beáll a halál. Ha a rovar nem hűtjük le egészen a -15 fokig, akkor ismét életre keltethető, noha mozdulatlan volt is. A hangyák 0 foknál megmerevednek, de a halál csak akkor következik be, ha félórát -15 fokon tartjuk őket, vagy három óráig 10 fokon. A ganajturó bogár már megmerevedett a hidegtől, mikor a rajta élősködő parányi kis atkák még igen élénkek. Minél alacsonyabb rendűek az állatok, annál nagyobb hideget bírnak ki. A megfagyás annál később következik be, minél kevesebb az állat víztartalma. Minél tovább éhezik a rovar, annál inkább kibírja a hideget, a mi nagyon fontos az áttelelésnél. A földi giliszták, halak és békák elviselik a megfagyást, a mint az általánosan ismeretes. Jégbefagyhatnak a csigák, kagylók a nélkül, hogy valami kért szenvednének ez által.

Különleges viszonyok vannak apró állatainknál, melyek bámulatos hideget kibírnak. Ilyenek a mohán lakó állatok, melyek közül az amoeba terricola -18 foknál sem pusztul el, hanem ismét magához tér, ha a

S maga a nyugalom, pihenés, megsemmisülés, a vég, az enyészet s elmúlás: a tél.

Tavaszcá nyár, a nyárra ősz jön s eltemeti őket a tél fagya; ifjúságra a férfikor, erre az aggság korszaka — s lesújt a zord halál.

S elmúlnak mindenk; lassan, sorjában, egymásután. Tél tavaszra, nyárra, őszre, a halál fiatalra, férfira s öregre a feledés fátyolát borítja és semmire váltja létüket.

Szemkápráztató, diszes pompáját a nyiló természetnek leperzseli a forró nyári napsugár s a fiatal szív reményeit, a barátságot s a szerelmet elnyomja a rideg életküzdelem.

S ami elmúlt, vissza többé nem tér.

Télben nincs tavasz, halálban nincs élet, legfeljebb a tulvilági lét s boldog a hívó.

Meg kell halni mindenkinek. Egyik előbb, a másik utóbb; ez a sors keze, a szerencse forgandó kereke s nyertes a hosszú életű.

Mert az élet szép, kedves és jó s a tél után mindig tavasz következik.

Csak a halál után nem jó semmi s a temető az örök béke, nyugodalmas csend s a mozdulatlan porladás hona.

* * *

Beköszöntött a tél. Kemény fagygyal, erős hóeséssel, hirtelen. Szállnak a pelyhek sűrűn, egyenletesen, apró pihékben s a föld meleg, fehér takarója egyre magasabbra nő.

Pusztai szobám kis ablakára misztikus alaku jégvirágok rajzolódtak a hosszú éjszakán s nem látni keresztül a kihalt pusztá csendes magányába. Rálehelek s rögtön támad egy parányi kis nyílás, nem nagyobb a gombostű fejénél, de egyszerre szélesedik.

Elragadó panoráma tárul bámuló szemeim elé.

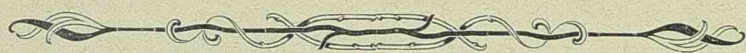
A végtelen fehérség, a szűz hó, meg nem szagatva sehol s nem tarkítva emberi nyomoktól. S beföd miedent vastag rétegével. Az egynéhány ház nádfödélét nem látni a hótól s a fehér falak beolvadnak az ég szürke hátterébe.

A kisebb bokrok, tuják, fenyők roskadozva hajla-

hideg enyhül. A vele egy nembe tartozó Amoeba proteus, mely vizeinket lakja, ily hidegnél elpusztul. A hideg a mészlerakodást megnehezíti és ezért a magas északon és a havasokon élő csigák vékonyhajuak, míg a legsúlyosabb csigaházak a forróövi tengerekben találhatók. A szigetképző koralok, melyek óriási mésztömegeket alkotnak, csupán olyan tengerben képesek élni, melynek vize 20° C-nál sohasem hidegebb. Éppen így a legélénkebb színű állatok is a forró égöv alatt fordulnak elő, míg a sarkvidékeken nagy az egyhangúság.

Minél hidegebb valamely vidék, annál nagyobb az állategyének száma és annál kisebb az ott élő fajok száma. Szóval az állatfajok száma az egyenlítőtől a sarkok felé mindinkább fogy, a sarkoktól az egyenlítő felé pedig növekszik.

Norvégia madárhegyei szép példát szolgáltatnak arra, hogy mennyire elszaporodnak északon az egyes fajok egyénei, valamint az évenként nagy tömegekben megjelenő heringek is.

A kigyó és a mongoose.

Egy európai uriember, aki vadászkalandokat keresni utazott Indiába, egy napon kint ebédelt villája nyitott verandáján. A veranda lépcsőin egyszerre egy selymes bundájú csinos kis állatkát vett észre, amelyet Indiában mongoosenak neveznek. Az uriember édességeket vetett a kis bestia elé, amit az nagy mohósággal habzsolt föl. A mongoose másnap ismét megjelent és a jelenet megismétlődött. Ettől fogva mindennapos vendége lett a verandának és csakhamar úgy megszeliült, hogy félelem nélkül fogadta el a nyaláncségeket az európai ur kezéből is.

Egy napon az illető ur megbetegedett és kénytelen volt ágyba feküdni. A fekvéstől egyszerre elálmosodott,

nek le a mázsás suly alatt s várva várják a megmentő emberi kezét, mely felszabadítsa őket a nehéz tehertől. Később büszkén egyenesednek ki, fel az ég felé s jól eső pihenéssel nyughat rajtok, üde zöldjűkön a végnélküli, csillogó fehérség nézésében kifáradt szem.

A kutgém felett nagy csapat varju huz el rekedt krákgással; beszorultak ezek is az emberek közé s jól esik nekik az elhullajtott morzsa, melylyel, ha csak részben is, megtölthetik üres begyüket. Végre a boldog, szép világnak, amikor még lábon állt a pirosszemű tengeri s ott volt előttük a terített asztal s válogathattak, kedvökre duskálkodhattak.

Azután megmozdul a puszta. Félősen nyílnak ki a kormos faajtók s fázós asszonyok, sivalkodó gyermekhad s bekecses férfiak bujnak elő.

Itt utat lapátolnak, ott gyermekek hajigálnak frissen gyurt golyókat a férfiak lassan munkába állnak; itatóra megy a gulya, a nyáj, kolompszó hallatszik, megelevenedik a puszta s vége a gyönyörű, zavartalan képnek; a varázs eloszlott. Én meg nekivágok a fehér hómező-

megparancsolta tehát szolgálainak, hogy nyissák ki a verandára vezető ajtót, hogy friss levegő járja a szobát, aztán hagyják magára, mert aludni kíván. A szolgálak engedelmeskedtek és a beteget már-már elnyomta az álom, amikor egyszerre észre vette, hogy a veranda felőli nyitott ajtón egy hatalmas kigyó csuszik be a szobába és egyenesen az ágya felé közelít. Lehetett legalább két méter hosszú a hüllő és olyan vastag, mint egy erős férfikar. A beteg föl akart ugrani ágyából, de olyan gyöngye volt, hogy még sem birt mozdulni, a rémület pedig úgy összeszorította a torkát, hogy kiáltani se tudott szolgálai után. A kigyó lassan közeledett az ágy felé, s már alig volt egy lépésnyi távolságra tőle. A szörnyeteg zöldesen égő szemei sóváran tapadtak a betegre, aki tehetetlenségében a halálfélelem minden kinjait átszenvedte. A kigyó most magasra emelte a fejét, úgy látszott, hogy rá akarja vetni magát áldozatára. Ebben a pillanatban azonban megjelent a veranda nyitott ajtajában a mongoose. Bizonyosan a mindennapi édességeiért jött, s barátját nem találván megszokott helyén a verandán, belül merészkedett a szobába. Mikor a kis állat a kigyót az ágy előtt megpillantotta, haragos visitást hallatott és dühösen rohant feléje. A kigyó, a beteg csodálkozására rettenetes félelmet árult el a mongooseval szemben és inkább a menekülést látszott keresni, támadni nem is mert. Az európai ember nem tudta magának megmagyarázni a jelenség okát, pedig az nagyon természetes volt. Indiában mindenki tudja, hogy a mongoose a kigyók legfélelmesebb ellensége. Egy ökölnyi kis állat képes a favastagságu boa konstriktort is megölni.

A beteg azonban ezt nem tudta, tehát reszketve figyelte az izgalmas küzdelmet, amely a mongoose és a kigyó között támadt és amely tulajdonképpen az ő életéért folyt. A mongoose folytonos visongásokkal támadta a kigyót és éles fogait már a legelső támadásnál

nek. Járnai, csatangolni, nyomokat ellesni, fagyos szélben barangolni, úttalan utakon előretörtetni, csupán a kóborlás kedvéért, pompás mulatság. De ezt már csak a pusztai fia tudja megérteni.

A szériuskerten keresztül megyek tovább, előre. A nyészikák, foglyok számosan keresték fel az éjjel s hajnalban ezt a menedéket. A kazlak, boglyák környéke össze van taposva s lehetetlen kiigazodni a töméntelen be és kiágazó nyomon.

A füzesen túl, amott a nyárfák tövében huzódik a szürkellő nádas; halvány vonal vázolja el a láthatárt beszélő felhők ólmos szintelenségétől s a nagy fehérségtől. Arra irányítom lépteimet. Kedves tanyája az a sunyi vöröskabátosoknak.

Én is szeretem. Nyaranta órákon át elevezgetek benne, lesve a szárnyasok, kacsák, vizicsibék, talicskázó szárcsák nyüzsgő, zajos raját, bukdácsolását.

Most is, amint feléje haladok, nemsokára nyomra bukkanok. Ismerős, kedves csapásra; szabályos távolban, egyenes vonalban, egymásután következő számtalan láb-

belemélyesztette a hulló fejébe. A csöppnyi állat összevissza marcangolta a kigyó fejét, az pedig tehetetlenségében csak a farkával csapkodott, leverte az asztalon álló poharakat és orvosságos üvegeket. A zajra besiettek a szolgák is és látva gazdájuk veszedelmét a mongoose segítségére siettek. Sok dolguk azonban már nem igen volt a kigyóval, mert az akkor már csaknem teljesen agyon volt harapva. A kis mongoose alaposan végzett vele.

Ettől kezdve az európai ur, minden jóban részleteti kis megmentőjét, aki mintha csak maga is érezné, hogy most már más kötelékek fűzik őt össze gazdájával, mint eddig, nem is hagyta el többé a házat és ott van mindig gazdája közelében, akit valóságos árgus szemekkel őriz.

Az Évkönyv

folyó hó első felében teljesen készen kikerül a sajtó alól s igyekezni fogunk a könyvkötészeti munkával is mihamarább elkészülni, úgy hogy a szétküldést is a folyó hó végeig eszközölhessük.

Reméltük, hogy a könyv elkészültéig legalább 1000 megrendelőnk lesz, ebben a reményünkben azonban csalódtunk, mert eddig csak 842 példányra kaptunk megrendelést. Nem kételkedünk ugyan abban, hogy a készített 2000 példány teljesen el fog fogyni, sőt arról is teljesen meg vagyunk győződve, hogy a készlet elfogyása után is lesznek még jelentkezők, akik megszerezni óhajtják majd az Évkönyv első évfolyamát, de mégis szeretnők, ha már az első szétküldésnél legalább az első ezer példányt postára tehetnők.

helyre; közben-közben, amint mélyebbre lesüppedt a térdig érő hóban, a lompos farok vonzsolása látszik. Vigyázva követem egész a nádasig; egy darabon mellette vezet, azután befelé vált s eltűnik szemeim elől.

Megfordulok sietek vissza a kopókért. Lesz itt mindjárt ne mulass, szükölés; meleged lesz azonnal telhetetlen tyukölő.

S vezettetem a két páratlan kutyát. A nyomra viszem őket, magamnak helyet keresek s azzal hajrá, befelé.

Jó ideig semmi nesz, csak kutyáim moszatolása, amint törtetnek előre s a nád ropogása hallható.

Eltávoznak, messzire be s csönd lesz. Csak a tulsó oldalról hallatszik néha át a gyerek fütyöntése s a láncok csörgetése.

Ám egyszerre megszólal az öreg Vezér hangja. Messziről, bentről, mintha a föld alól törne elő, mélyen, öblösen s mindjárt kezdődik a koncert.

Élesen vág közbe Vitéz is. Rátaláltak a biztos nyomra, közel vannak a sunyiképű buvóhelyéhez. Máris mintha óvatos szokellést hallanék; vagy csak felizgatott képzeletem dolgozik?

Még egyszer felkérjük tehát lapunk tisztelt barátait, hogy ha azt eddig még nem tették volna, megrendelőseiket még a folyó hóban megtenni s erre környékbeli társaikat is buzdítani sziveskedjenek.

Ujabbi megrendelőink a következők:

548. Miklós Miklós, Deés.
549. Borján Ferenc, Rumony.
550. Máyer Arthur, Borpatak.
551. Lisska Lipót, Kecskemét.
552. Bagyinszky Pál, Iszka-Szt.-György.
553. Hodai István, Sándorrét-p.
554. Berki István, K.-K.-Halas.
555. Poracha Károly, Laáz.
556. Záleszky János, Stomfa.
557. Boross Irma, Alottyan.
558. Bálint Zsigmond, Kőtegyán.
559. Zsurka Karácsony, Beél.
560. Linder Jakab, Bács-Ujlak.
561. Cseh István, Lele.
562. Pócsai János, S.-Csurgó.

A NAGYVILÁGBÓL.

Lezajlottak immár az országszerte nagy hullámokat vert képviselőválasztások s a polgárok az átélt izgalmak után most ismét visszatérhetnek csendes foglalkozásukhoz. A választások eredménye immár ismeretes; végződtek pedig az eddig nagy többségben volt szabadelvű párt vereségével és a Kossuth Ferenc elnöksége alatt álló párt diadalával, mert ennek sikerült a legtöbb kerületet más pártoktól elhódítani. A választások illetlen való eredménye a kormányt lemondásra bírta, de hogy majd mikép fognak a viszonyok a különféle pártok mostani számaránya folytán alakulni, arról irni

Ugy látszik, igen. A derék kutyák elhallgatnak és ismét semmi zaj. Talán egerutat kapott s megszökött a bitang a nádas utvesztőiben, kacskaringós, alacsony, szűk alagutjain?

Sokáig várok ismét, türelemmel, kitartással, bizva kopóimban míg végre egy mérges vakkantást hallok, mely után mindjárt dühös, torkaszakadt hajtás veszi kezdetét.

A hajtás egyre közeledik; már bizom, hogy nem kell üres kézzel hazatérnem.

Micsoda zene, milyen koncert ez a két hang együtt; kedvesebb nekem minden hangversenynél s izgatóbb. Az egyik magas tenorban vezet, a másik mély basszussal kontráz vak dühében, a letörő nád ropog, csikorog.

Most megzörren mellettem a sás és hallani vélem az ismerős szokést. Egy-egy pillanatra megáll, körültekint, nem tévesztettek-e utat az ellenek, de hiába. Csak ott kell hagyni a tanyát, ahol egész napra meghuzni akarta magát; nincs más menedék.

Elszántan neki vág a szélnek. Félreteszi a szokott

még időelőtti lenne. Nekünk ugyanis, mint politizálásra nem jogosított lapnak csak a megtörtént száraz tényeket szabad közölnünk minden külön vélemény nyilvánítása nélkül.

Oroszországban — mint az előre is tudható volt — a sztrájkoló munkások által indított s már a forradalom színezetével bíró mozgalom fegyveres erővel és a legszigorubb rendszabályok alkalmazásával el lett nyomva s most következik majd a megtorlás a vezetők megfenyítésével. A vidéki városok némelyikében ugyan még tüntetnek s lázongnak a munkások, de a hatalom ennek is hamarosan véget fog vetni. A való tényeket nagyon nehéz megtudni, mert a szigorú cenzúra az oroszországi hírlapoknak a híradásokat nagyon megnehezíti.

A mandzsuriai harctéren a beállott enyhébb időjárással újból megindult a csatározás; a lapok nagyobb csatáról hoznak híreket, állítólag az orosz hadsereg támadólag lépett fel s véres ütközet keletkezett, mely már eddig is mindkét részen sok ezernyi emberáldozatot követelt. Nem lehetetlen, hogy ez a kezdete a szárazföldi nagy döntő ütközetnek.

HASZNOS TUDNIVALÓK.

A méz elterése.

Legjobb, ha a mézet mázos fazékban vagy üveg-edényben teszszük el. Az edényt egyszerűen le kell takarni, esetleg kössük be pergamentpapírral, ez még jobb. A méhészek rendszerint viaszkot olvasztanak fel s azt öntik a méz tetejére, hogy a levegőtől elzárják, persze ezáltal még tartósabb. Fahordócskába is el lehet tenni a mézet, habár ez nem nagyon jó, mert ha sok

óvatos kémlelést, hátulról sejtve a veszélyt s mint a nyíl repül ki a magasfalu nádból. Elég közel hozzám. Én meg gyors lövéssel üdvözlöm menekülés közben s a sunyi orra bukva elterüi.

Próbál tápázkodni, de nem bír. Rémitő kinjában utolsó erejével vadul mar önön oldalába, hova a lövést kapta s azzal elvágódik.

Vezér már odaért. Fogai közé kapja vad kéjjel ropogtatja végig, meglóbálja a levegőben s odavágja; azután megvetéssel fordít hátat neki s jön hozzám a dicséretért.

A vörösbundás meg mozdulatlanul fekszik s a szét-freccsent vércseppek piros rózsákként övezik a hóban.

Talán ő is tavaszról álmodott; puha magas fűről, vadászkalandokról, illatos megről, színes napsugárról, mely nemsokára eljön a hideg tél helyébe; s im, elérte a halál, a könnyörtelen vég.

Utoisót vonaglik, kimul, vége életének.

A piros tócsa meg nő, nagyobbodik alatta egyre...

Márkus Andor.

ideig áll benne, akkor a hordó meghasad, léket kap. A pléből készült edényt, mint méztartót, a legtöbben nem szivlelik, azt állítják, hogy ettől rossz ízt kap a méz. Ez lehetséges, ha hosszabb ideig áll benne, de rövid ideig bátran tarthatjuk ilyen edényben, a nélkül, hogy ízét rontanók. Állítsuk a mézzel megtöltött edényeket száraz helyre. Az erős téli hidegtől óvni kell, ugyancsak a nagy melegtől, mert mindkettő ártalmára van a méznek.

Az állattápporok értéke.

Abból az alkalomból, hogy a „Magyar Kereskedők Lapja“ az utolsó időben annyi állattáppor-szédelgésről rántja le a leplet, egy ipolysági kereskedő közli, hogy azoknak az állattápporoknak, amelyeket a bécsi frakkos vigécek az ország kereskedőire rásóznak, nemcsak az a bajuk, hogy nincsenek engedélyezve, hanem az is, hogy alig érik meg a vételár egytizedét. Én — ugymond — a következő állattápport magam készítem:

1 kg. görög széna	36 fillér
1 „ fenyőmag	48 „
1 „ köménymag	56 „
1 „ kalmus-gyökér	60 „
1 „ szárcsa-gyökér (gentia)	80 „
¹ / ₂ „ egyéb hozzáadás	50 „

összesen: 330 fillér.

Igy 5¹/₄ kg. tápport nyerünk és ez kerül nekünk 3 kor. 30 fillérbe, egy kg. tehát körülbelül 66 fillérbe van és értéke legalább is annyi, mint a bécsi svindlerek által forgalomba hozottakénak.

KÜLÖNFÉLÉK.

* **Az őserdők világa.** A rengetegek titokzatos világáról festett nemrég színes képet egy külföldi ujságban Wangah-Alah, egy arabs származású tudós ornitológus, a ki három évig barangolt Kelet-Afrika legnagyobb erdőségeiben, mely 4800 kilométer szélességben vonul a Nilus felső folyásától a Vianoa folyóig. A cikk szerint az első benyomás, a mikor benyomulnának a rengetegbe, a nedves félhomályba, a félelem érzése. Ezt csakhamar az elragadtatás váltja föl, annyi érdekesség tárul elénk egyszerre. Lépten-nyomon új látnivaló, a melyekről a civilizált világok erdőségei fogalmat sem nyújthatnak. A mi legelőször elragad bennünket az őserdő fáinak nagysága. Lomb-lombra borul, ötven méter magasságra elfogva a világosságot, alig mutatva itt-ott egy tenyérrnyit az égboltozat kékjéből. Nyirkos, évtizedes levéltömeg födi a földet s a faderekakat moh födi, vagy kecses indák ölelik körül szerelmesen. Itt-ott majeszteitkusan emeli föl koronás fejét az óriási, hatvan öl ke-
rületű majom-kenyérfa, a mely mellett a leghatalmasabb pálmák is eltörpülnek. A lomb kaotikus birodalmában talál otthont a madarak szorgalmas és lármás köztársasága. Örületes zaj és rikácsolás kavarog sokszor az ős-

erdő levegőjében. A himek, a hány, annyifélekép adják tudtul párjuknak, hogy ezen a nagy kerek világon csak őt szeretik. Ha egyik-másik elhallgat, a rövidke csönd csak arra jó, hogy egy rettenetes keserves hangot hallhassunk. Mi ez? Ember sikoltása? Nem, csupán az ibisz beszélget. Az őserdőnek négylábu lakosai sem ülnek tétlenül. Az a rettenetes hangverseny, a mit alkonyat után rendeznek, hirdeti, hogy ők is élnek és jogukat követelik. Képzeljük el, mondja Wangah-Allah, a tulvilág valamennyi démonát és ördögét, a mint bömbölve és üvöltve rázzák láncukat. Ez az őserdő hangzavara, a mint leereszkedik az egyenlítői éjszaka. Az oroszlán bombardója nyitja meg a hangversenyt. A végítélet trombitája ez, melyhez a hiéna bőg, a leopárd vonít s a gyáva sakál rikolt szívremegtető kísértetet hirdelve, hogy elkövetkezett az éjszaka, az ő uralkodásuk ideje.

* **Mikor menjenek a lányok férjhez?** A felelet nagyon egyszerű erre. Akkor, a mikor testileg fejlettek, a háztartás titkaiban jártasak s elég erősnek érzik magukat arra, hogy a házasság sokféle követelményeinek meg bírnak felelni. Az időelőtti férjhezmenést különben nálunk a törvény is tiltja, a mi nemcsak egészségügyi, de etikai, morális és népességi szempontból is fontos. Az orvosi megfigyelések szerint a lányok csak a legkritikább esetben, erős testi fejlettség mellett mehetnek férjhez 18 éves koruk előtt, sok esetben azonban 20 éves korig is kellene várniok, a mikor a test fejlődésében már a megállapodáshoz közeleg. A nő korai hervadásának, testi és szellemi ereje megrokkadásának, valamint a gyermekek testi és szellemi gyengeségének igen sok esetben a korai házasság az oka.

* **A teknősbékák szaporodása.** Egy Ausztráliában járt kiváló angol természetbuvár, Mac Cooley legújabb munkájában érdekesen írja le, hogyan rakják le tojásaikat az ausztráliai óriási teknőcök. Mikor kijönnek a vízből, hogy tojásaikat lerakják, akkor egyszersmind elegendő vizet is hoznak magukkal s azt a szájukon keresztül kiadják magukból a földre, hogy azt megpuhítsák. A helyet előre kiszemelték maguknak s mikor már a föld eléggé megpuhult, akkor a hátulsó lábukkal kaparnak egy körülbelül két centiméter mély lyukat s abba újra vizet lövelnek, majd pedig tovább kaparnak. Ha újra olyan rétegre akadnak, a mely már száraz és nem tudnak tovább ásni, sietve hoznak a folyóból vizet, hogy munkájukat folytathassák. Ha nagyon kemény a talaj, akkor sok vizet hordanak a megkezdett lyukba, s csak másnap ássák azt tovább s ha már elég mély a lyuk, akkor belerakják tojásaikat. A tojásokat nem egyszerre rakják le, hanem 5—6 darabot naponként, amíg a lyuk 15—36 tojással meg nem telik. A tojásokat azonban minden nap elfödik homokkal, hogy elrejtse azokat egyes ellenségük elől, amelyek különösen a tojásokra vadásznak. Legelőször az alul levő tojásokból bujnak ki a teknőc-fiókák, a melyek azonnal a folyó vagy tenger felé törekszenek.

— **Eltűntek.** A legutóbbi napokban ismét eltűnt néhány kartársunk; természetesen ezek is olyanok, kik a lapot már hosszabb időn át járták, de az előfizetés beküldéséről megfeledeztek. Így eltűnt Schliess Ferenc Tatabányáról a fatelepről (Komárommegye), a hunyadmegyei Gredistyéről Borsos János kerületi erdőőr és Hórs László uradalmi ereővéd a zemplénmegyei Benkócról. Ha tisztelt olvasóink a nevezettek tartózkodási helyét ismernék, nagyon leköteleznének annak közlésével.

— **Veszedelemes utazás.** Verne Gyula regényeibe illő veszedelemes utazást végzett hétfőn egy felső olaszországi mozdonyvezető a Hoszpu-tó fölött. Ekkor nyílt meg ugyanis az új villamos vasút Varese és Luino közt s a próbautazást egy mozdonyvezető tette meg egyetlen géppel. Alig ért azonban a mozdony a hidra, mikor a mozdonyvezető észrevette, hogy a hid összeomlófélben van, ami ha megtörténik, ő menthetetlenül az életét veszti. Ekkor gyors elhatározással az elektromosságot a végsőre feszítette, mire a gép oly örületes sebességgel száguldott végig a hidon, hogy a gyorsasággal megelőzve az összeomlást s abba a pillanatban ért a tulsó partra, mikor a hid nagy recsegések közt lezuhant.

— **Tizenhárom asszony gyilkosa.** A csikágói rendőrség a minap borzalmas büntényt fedezett fel. Nemrég ugyanis egy Hoch János nevű gonosztevő került a csendőrség kezébe, a ki azzal volt vádolva, hogy feleségeit egymásután eltette láb alól. A rendőri vizsgálat megállapította, hogy Hoch tizenháromszor nősült és mind a tizenhárom feleségét megölte. Lakásán eddig meg nem vizsgált fehér port találtak, a melylyel saját bevallása szerint: hat feleségét mérgezte meg. Két nappal utolsó feleségének halála előtt házassági hirdetést tett közé a lapokban, de milyen nagy volt a meglepetése, mikor a hirdetésre még élő feleségének huga is jelentkezett. A házasulandó férjet erre följelentették a rendőrségen s a vizsgálat kiderítette borzalmas bünteteteit.

— **Egy buvár borzalmas halála.** A devenporti hajógyárban borzalmas módon pusztult el a minap egy buvár. Egy dőckot töltöttek meg vízzel s a buvárt lebocsátották, hogy a dock kamrájánál levő akadályokat elhárítsa. Nem tudni hogyan, a lebocsátásra és felhúzásra szolgáló kötél eloldódott s nem maradt más hátra, mint megpróbálni, hogy a levegő közvetítő csővel huzák fel a buvárt. Ez a cső azonban összebogozódott s végül el is szakadt, úgy hogy a szerencsétlen ember, aki ily módon levegő nélkül maradt, megfuladt. Csak azután jutott eszükbe az embereknek, hogy egy másik buvárt kellett volna egy mentőkötéllel lebocsátani az elsőért s avval azután felhúzhatták volna őt. A szegény buvárt felesége és három gyermeke siratja.

— **Hat napig halva.** Borzasztó napokat élt át nemrég Kelly Tamás, a mauritiusi börtön kórházának egyik őre. Ez az ember hat napon keresztül teljesen

élettelenül, mozdulatlanul feküdt s abban a pillanatban ébredt fel, a mikor már el akarták temetni. A különös esetről saját maga a következőket mondja: Hét hónappal ezelőtt kerültem Maritusba egy gőzhajóval, de mivel megbetegedtem, nem teljesíthettem a hajón a nehéz szolgálatot, sőt állapotom annyira súlyosodott, hogy kórházba kellett mennem. A mikor meggyógyultam, állást kaptam a kórháznál s az volt a dolgom, hogy a betegek cellái előtt őrt kellett állnom. Novemberben újra megbetegedtem, erős lázt kaptam, s egy napon, a mikor éppen ebédhez ültem, elájultam s élettelenül fordultam le a székről. Teljes hat napig feküdtem mozdulatlanul ágyamban s az volt a legborzasztóbb, hogy mindent hallottam a mi körülöttem történt, s irtózáttal értesültem azokról az intézkedésekről, a melyeket temetésemre vonatkozólag tettek. Azt hittem meg kell örülnöm! Elevenen fognak eltemetni s én nem tudtam ez ellen tiltakozni, mert szememet sem tudtam felnyitni. Lábam — az ujak körül — még langyos volt, de egész testem hideg és merev. Az utolsó napon felöltöztettek, koporsóba tettek, s kivittek a kisebbik halottaskamrába, hogy onnan eltemessenek. Két fekete kuli akarta a koporsómat a temetőbe kivinni, de abban a percben, a mikor fölemeltek, felébredtem s megmozdultam a koporsóban. A két kuli halálra ijedve dobta le a koporsómat a földre, s én jól meg is ütöttem a fejemet, de talán éppen az erős rázkódás okozta, hogy magamhoz tértem. Azonnal kórházba vittek s fel is gyógyultam. A sziget kormányzósága aztán visszaküldött Londonba.

— **Nagy szerencsétlenség a Dunán.** Pétervárad és Ujvidék között a Dunán nagy szerencsétlenség történt. Nyolc fiatal munkásleány egy katona kíséretében a hatóság által nem engedélyezett helyen akart átkelni a Duna jegén. A folyam közepén azonban a gyöngye jég beszakadt s hat leány és a katona vízbe fuladt. Két leány megmenekült. A szerencsétlenül járt leányok egy ujvidéki gyár munkásnői voltak.

— **Kiirtott gyomor.** A bécsi Rothschild-kórházban egy leány fekszik most, akinek négy héttel ezelőtt kivették az egész gyomrát. A leány már hónapok óta panaszkodott gyomorfájásról, amit a szimptomák után ítélve, eleintén lényegtelennek hittek. Minthogy a leány fájdalmai mind elviselhetetlenebbekké váltak, az orvosok végre is elhatározták, hogy megoperálják. De ki írhatná le az orvosok megdöbbenését, a mikor a hasüreg megnyitása után azt tapasztalják, hogy az egész gyomrot valamely rákos képződmény lepte be. A műtőorvos elhatározta tehát, hogy a gyomrot teljesen eltávolítja és a vékonybelet közvetlenül a bázsinghoz varrja. Az operációt meglepő gyorsasággal elvégezte s ime, a bátor vállalkozást fényes siker koronázta. Néhány kintelmes nap után — mialatt a beteg élete természetesen vékony hajszalon függött — nyilvánvalóvá lett ez a siker. Az első héten rettentő kinokat állott ki a leány, már csak az emésztő szomjuság miatt is. Azt megengedték neki, hogy vizet vegyen a szájába de meginnia nem volt szabad. Csak nyolc nap múlva adtak be neki kis mennyiségben

és a legelővigyázatosabb módon tejet s azután már bőségen vett be folyadékokat és pépszerű ételeket, a melyeket pompásan elviselt. A beteg leány rövidesen elhagyhatja az ágyat és a legközelebbi napokban bemutatják a bécsi orvosok egyesületében. Az egész orvosi irodalom alig tud felmutatni néhány hasonló esetet, de ezekben az esetekben is csak egy részét távolították el a gyomornak. Hogy valakinek az egész gyomrát kivigyék, ez az eset egyedül áll a maga nemében.

Szerkesztői üzenetek.

Hegedüs Antal urnak, *Dobresz.* Fogadja hálás köszönetünket a beküldött közleményért, mely legközelebb napvilágot fog látni. Addig is szíves türelmét kérjük, valamint azokét is, kik közleményeikkel már előbb is felkerestek. A beküldött dolgozatokat ugyanis a nekünk megfelelő módon át kell alakítanunk s formába öntenünk, most azonban részint a lezajlott képviselőválasztás mozgalmában való élénk részvételünk, részint az Évkönyv befejező munkálatai minden üres időnket teljesen lekötik s így cikkek átdolgozására nem birunk magunknak elegendő időt szakítani. — **Varga Ferenc** urnak, *Lankócz.* Az Évkönyv új megrendelőjét örömmel fogadtuk. A nyugtázás benne van a megfelelő rovatban.

A kiadóhivatal postája.

Gyulai Ferenc urnak, *Vajnafalva.* Ugy a lapra, mint az évkönyvre szóló előfizetése beérkezett. Az Évkönyv előfizetői sorában 519. tétel alatt lett beiktatva. — **Süle István** urnak, *P.-Sügyi.* Előfizetése f. évi szeptember hó végéig van rendezve.

Hirdetések és pályázatok.

Számtan

a m. kir. erdőőri szakiskolák, az erdőőri szakvizsgára magán uton készülők és erdőaltisztek részére.

Irta: **Béky Albert,**

11—

m. kir. erdőész,

a szászsebesi m. kir. erdőrendezőség vezetője.

Kapható: Az Országos Erdészeti Egyesületnél (Budapest V., Alkotmány-utca 6.) **Ára:** 2:40 K, bérmentve 2:60 K.

Erdőlegény

kerestetik nagy uradalom erdőgondnokságához hivatalszolgának, kinek ki-

látása van erdőőri állásra. Kellékek: szép és helyes írás, mindenben szolgálatkészség, jó magaviselet, vadászatban jártasság, nőtlen állapot. Javadalmazás: 30 korona havi bér, egy szoba fűtéssel. Ajánlatokat továbbít az „Erdészeti Ujság” szerkesztősége Szászsebes. - - - - 2—3

Állást keres

erdőőri szakiskolát jó sikerrel végzett róm. kath. vallású 20 éves ifju, ki a vadászatban jártas, jó lövő s már erdészethetnél alkalmazva volt. — Cime megtudható az „Erdészeti Ujság” szerkesztőségénél. 1—2

Nyomatott a „Szászvárosi Könyvnyomda R.-T.” gyorssajtóján.

ERDÉSZETI UJSÁG

SZAK- ÉS TÁRSADALMI LAP AZ ERDÉSZETI SZEMÉLYZET RÉSZÉRE.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „

Pénzküldemények a „SZÁSZVÁROSI KÖNYVNYOMDA R.-T.” címére Szászvárosra, kéziratok a szerkesztőséghez Szászsebesre küldendők.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó:

PODHRADSKY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fill. Ajánlköztásoknál, eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fill. Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
— sékelt díjak egyezség szerint. —

IX. évfolyam.

Szászsebes, 1905. február 5.

19. szám.

TARTALOM:

1. Vezércikk: Nehéz ébredés. — 2. A hőmérséklet és az állatok. — 3. Tárcsa: Fehér világ. — 4. A kigyó és a mongoose. — 5. Az Évkönyv előfizetői. — 6. A nagyvilágból. — 7. Hasznos tudnivalók. — 8. Különfélék. — 9. Napi hírek. — 10. Szerkesztői üzenetek. — 11. A kiadóhivatal postája. — 12. Hirdetések és pályázatok.

BLUM és TÁRSA

Elsőrangú egyenruházati intézet

BUDAPEST IV., Kossuth Lajos-utca 14—16. sz.

Mesteri szabásu, izlésteljes csinos kiállítású *****

erdészeti és erdő altiszti egyenruhák

nemkülönben felszerelési cikkek szállítására.

Hivatalos uton részletfizetésre

is eszközölhetők a megrendelések; az ily megrendeléseket, hosszas gyakorlatunk alatt — a betekinthető számos elismerő nyilatkozatok tanúsága szerint, — mindenkor, az igen tisztelt megrendelők legteljesebb meglegedésére hoztuk kivitelbe.

Polgári ruhák

a legújabb francia- és angol-divat szerint, szinte jutányos árban készíttetnek. Vevőink kényelmére bármely szakmánkba nem vágó cikket készséggel beszerzünk és a vidéki megrendelések kivitelére különösen kiváló gondot és figyelmet fordítunk.

Kivánatra ingyen és bérmentve küldjük meg árjegyzékünket és a hivatalos megrendeléshez szükséges részletfizetési megrendelési ívet. — Bármily csekély megrendelés is a lehető legnagyobb figyelem és pontossággal lesz kiszolgálva.

Kiváló tisztelettel:

BLUM és TÁRSA

Szerb kir. udvari szállítók.

Ő cs. és királyi Fensége József főherceg udvari szállítói. A nagyméltóságu földmívelésügyi Miniszterium hivatalosan megbízott erdészeti egyenruha szállítói. Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

✦ Ajánlkozás. ✦

Erdőőri szakiskolát végzett 42 éves, róm. kath. vallású nős férfi, ki a szakvizsgát kitűnő eredménnyel tette le, mint uradalmi vadász már alkalmazva volt, az erdészethnél megfelelő állást keres. Az illető az erdészeti és vadászati teendőkön kívül a gyümölcsfák és szőlőtenyésztés mindennemű ágazatában jártas. Jó vadász és vizsla-idomító. Szíves megkeresések a következő címre küldendők :: :: :: :: ::

Bartha Károly, Nagy-Várad,
(szőlőhegy).

5—5

Fontos téli idényre!

Téli halina (filcz) csizmák

✎ saját gyártmány ✎

erősek, meleget tartók, csinos kiállításban; 4 évig is viselhetők; jóságáért és tartósságáért kezességet vállalom. 🍂 🍂

== ÁRA: 8 KORONA. ==

Megrendelésnél pontos mérték beküldését kérem

LENGYEL ALBERT

erdőőr.

4—4

Alsó-Rákos, Nagy-Küküllő-megye.

Erdőőrök és vadászok részére

legjobb vadász-fegyvereket jutányos árban
szállít

Lakatos Károly,

Budapest II., Csalogány-u. 26.

Á r a k: 60, 76, 80 és 96 kor.

Gavallér-puskák: 104, 110 és 130 kor.

A fegyverek mind be vannak löve
s csak a teljesen megfelelők kerülnek eladásra.

** Élő vad! **

Élő foglyokat, fácánokat, nyulakat, őzeket, szarvasokat, vad tengeri-nyulakat, baglyokat és minden más állatokat magas áron vásárol az Élőállatkiviteli vállalat és állat-nagykereskedő:

O. FRANK, Wien V.,

Zentagasse 48. szám. :: :: :: ::

Továbbá szállítok mindennemű élő-vadat és más elsőminőségű állatot. Minden vadásznak és vadászat-kedvelőnek nélkülözhetetlen tanácsadóval ellátott képes árjegyzéket ingyen és bérmentve küldök. Csoportos nyulfogáshoz saját hálóimat és foglyok s fácánok szállításához saját csomagolási eszközeimet bérmentve küldöm meg. :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: 19—26

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

Alapítotott 1847.

Brausweller János

Szeged. Cs. és kir. kizárólagosan
szab. chronometer- és műóras, főtallálója
a remontoir ingaóráknak stb. stb.

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással

RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltenek.

Vadászszobák berendezése, trophaeák, szőnyegek, új szerkezetű fegyvertartók, reliefképek készítésére, valamint mindenféle állatok művészi preparálására vállalkozom. — Preparálásra alkalmas vadat a legjobb áron megveszek:

HAERING EDE
SZEGED.

Lakásom: Zsigmond-utca 7. sz.

ÉVKÖNYV

Az ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI ALTISZTI SZEMÉLYZET RÉSZÉRE AZ 1905-ik ÉVRE

immár munkában van s a következő tartalommal fog megjelenni:

1. Előszó.
2. Erdészeti havi teendők.
3. Vadászati havi teendők.
4. Kivonat az erdőtörvényből.
5. Az erdőmunkásokról szóló törvény.
6. Ministeri rendelet az erdőőri szakiskolákról.
7. „ „ „ „ szakvizsgákról.
8. „ „ a vadőri „
9. „ „ „ hatósági esküről.
10. Vadászati törvény.
11. Fegyveradó-törvény.
12. Kivonat a szolgálati szabályokból. (A fegyelmi vétségekre vonatkozó rész).
13. Fegyelmi szabályok.
14. Fegyverviselés és használat.
15. Utasítás a karabély-töltények használatához.
16. Kincstáriak egyenruha szabályzata.
17. Kivonat a nyugdíj-törvényből.
18. Állandó munkások és napibéresek nyugbérézése.
19. Kincstáriak legeltetési jogosultsága.
20. Magvak eltartása.
21. Erdei vetőmagvak és tölgyemlék kedvezményes vasuti szállítása.
22. Csemeték csomagolása.
23. Csemeték kedvezményes vasuti szállítása.
24. Felesketett erdőőrök adómentes fegyverei.
25. Utadó alóli mentesség.
26. Hasznos madarak jegyzéke.
27. Duvadak mérgezése.
28. Kitérésre szánt állatok kezelése.
29. Erdészeti és vadászati altisztek címtára.
30. Tárgymutató.

Ezzel a dus tartalommal az Évkönyv terjedelme meghaladja a 200 nyolcadrét oldalt s így vaskos kötetet fog képezni. Az Évkönyvbe foglalt dolgok mind olyanok, melyekre az erdészeti és vadászati altiszti személyzetnek terhes és felelősségteljes szolgálatának teljesítése közben lépten-nyomon szüksége van s így az Évkönyvnek egy erdészeti és vadászati altiszt asztaláról sem szabadna hiányoznia.

Ennek alapján teljesen indokolt az

Előfizetési felhívás

melyet ezennel az Évkönyvre hirdetünk.

Az Évkönyv előfizetési árát potom **2 koronára** tettük, hogy így módjában legyen azt a legszegényebb sorsu erdészeti és vadászati altisztnak is megszereznie.

Az évkönyv nem lesz bolti áru s így abból csak annyi példányt nyomtatunk, a hányra az előfizetési díj folyó évi január hó végéig hozzánk be lesz küldve. **Siessen tehát mindenki beküldeni a 2 korona előfizetési díjat**, hogy így tájékozva legyünk a nyomtatandó példányok számáról. Az előfizetés beküldője olvashatóan jegyezze fel nevét, lakását, utolsó postáját és a vármegyét.

Az előfizetés a következő címen küldendő:
Az „Évkönyv“ kiadóhivatala, Szászsebes.

Szászsebes, 1904. év október havában.

PODHRADSZKY EMIL,

Az ÉVKÖNYV kiadója.

Nyomatott a „SZÁSZVÁROSI KÖNYVNYOMDA RÉSZVÉNY-TÁRSASÁG“ gyorsajtóján 1905.

